

Příčiny onemocnění

Zná moderní medicína příčiny nemocí? U mnoha onemocnění je nezná. Například příčiny závažných duševních chorob, ale také onkologických onemocnění nebo závislostí nejsou zcela jasné. Proč vznikají? Proč bratři a sestry, kteří mají společné oba biologické rodiče, prožívají odlišné osudy a trpí různými nemocemi? Je možné určitým způsobem ovlivnit vznik nebo rozvoj onemocnění? Kdy věda získá vyčerpávající odpovědi na tyto otázky? Všechno, co je neznámé, je nekontrolovatelné a vyvolává v lidech strach, a tak někteří začínají hledat v ezoterických, bioenergetických a jiných poznacích obsahujících magii či pověry. Nemoc představuje nevědomou touhu člověka nést cizí břemeno místo někoho z jeho rodu. Medikamentózní léčba má pozitivní účinek, ale nepůsobí na příčinu vzniku onemocnění, proto často dochází k recidivám nebo vzniká jiný komplex příznaků.

Velmi názorné jsou příklady z mé praxe, kdy se na mě lidé obrátili kvůli určitému onemocnění, zejména po opakovaných recidivách nemoci. Příklady práce s podobnými situacemi, různými příznaky a nemocemi uvedu níže. Nyní popíšu jeden z nich, jenž podle mého názoru jasně ukazuje, jak příčina, která setrvává uvnitř rodinného systému, přispívá ke vzniku zcela odlišných symptomů. Na konzultaci přišla matka mladé ženy, jež jako dítě (v sedmi letech) prodělala vážné onemocnění – chronickou leukémii (rakovinu krve). Během léčby byla dcera dvakrát v kritickém stavu, ale terapie přinesla pozitivní výsledky a nemoc ustoupila. Ve 22 letech se chování její dcery začalo měnit. Chovala se divně, někdy byla neklidná, jindy naopak dokázala hodiny ležet v posteli a nechtěla vstávat. Často vykonávala určité rituální pohyby (kompulzivní jednání) a vyvolávala konflikty s blízkými lidmi. Byla na vyšetření u psychiatra, jenž jí předepsal léčbu, ta ale nebyla účinná. Na doporučení známých matka přivedla dceru ke mně. Během psychoterapeutického sezení se ukázalo, že příčinou dceřina vnitřního stavu je její hluboký vztah s rodinou rodičů a celkově s rodem. Nejprve bylo nutné pracovat na usmíření vraha a oběti před třemi generacemi. O týden později matka oznámila, že se stav dcery začal zlepšovat. Dcera pokračovala ve studiu, ale na další sezení už nechtěla přijít. Matka řekla, že mezi ní a dcerou stále přetrvává konfliktní vztah. Matka nerozumí dceři, jejímu chování a chce ji znovu přivést na sezení, ale dcera to odmítá. Ve vztahu mezi matkou a dcerou je mnoho vnitřních nevědomých souvislostí, které je třeba ještě vyřešit. Navrhla jsem matce, aby sama přišla na sezení, ale ta se domnívá, že příčiny spočívají na straně dcery, zřejmě proto dosud nepřišla. Těžké onemocnění dcery a její psychický stav jsou podle mého názoru spojené s tématem

oběti a vraha v rodinném systému, ale také ve vztazích. S matkou existuje spojení, které zatěžuje psychický stav dcery i jejich vztah. Dcera svými chováními a stavem něco dělá pro svou matku. Dokud se to nevyřeší, jejich vztah se nezmění, ale podle chování matky lze říct, že v jejich rodinném systému ještě není dostatečná připravenost (podrobnější informace uvedeme níže). Chce to čas.

Nikdo příliš nevěnuje pozornost psychickému stavu člověka, jenž trpí somatickým onemocněním. Jaké psychické trauma člověk zažil? Jaké vztahy má s blízkými lidmi? Jaké místo zaujímá ve své rodině? Co si nese ze své rodiny a proč? Medicína si totiž zvykla posuzovat odděleně nejen samotného člověka od jeho rodiny, ale i jakýkoli orgán od celého organismu. Jak potom může lékař uvažovat o přestálém traumatickém zážitku, natož o převzatém? Lékaři se zabývají pouze určitou oblastí těla, za niž jsou zodpovědní. Psychosomatické symptomy, ale také projevy jako strach, úzkost nebo podráždění se často přehlížejí. Každý, kdo navštíví psychiatra, obvykle dostane léky, které mu dočasně uleví, ale po určité době se znovu objeví stejné příznaky. Co je to zdraví? Z pohledu většiny lidí představuje dobrý pocit ze sebe sama ve vnějším životě. Je to dobrá nálada, aktivita, radost ze života, fyzická a psychická zdatnost. V této knize se dotknu mnoha problémů, jež zdánlivě nesouvisí s fyzickým zdravím, například nepochopitelné agresivní chování dítěte nebo zvláštní stavy lidské psychiky. Jsou duševně zdraví lidé, kteří se dopouštějí úmyslného násilí na jiných lidech, například vrazi, maniaci či násilníci? Společnost odsuzuje násilí a zločiny. Někteří násilníci své jednání ospravedlňují, ale někteří neshledávají nic špatného nebo nespravedlivého na tom, co udělali.

Rodinný systém. Rodová duše

*Všichni jsme jedno, všichni jsme jediní,
otec i matka jsou v dětech opakovatelní,
jsme stejní, a přitom si nejsme podobní!
Všichni tvoříme celek – jinak to být nemůže!
Od narození jsme spojeni láskou,
neviditelným vztahem a bolestí,
jsme spolu, a tedy jsme bohatší,
když každý má svůj úkol.*

Každý člověk má tělo, mysl a duši. Totéž má i jakákoli rodina. Každá rodina se narodí a umírá. Mezi rodinnými příslušníky dochází k vzájemnému působení. Zdravotní stav, duševní a emoční rozpoložení jednoho člena rodiny nevyhnutelně ovlivňuje všechny ostatní. Rodina představuje rodinný systém, jenž existuje podle svých vlastních zákonů.

Několik rodin spojených společnými předky tvoří **rod**.

Rodinný systém je předurčená struktura rodiny. Rodinný systém zahrnuje rodiče a jejich děti, děti dětí, rodiče rodičů, jejich strýce a tety. Patří do něj i děti, které předčasně zemřely nebo byly dané k adopci. K rodinnému systému náleží i vrazi a jejich oběti. Spojení mezi onemocněním a procesy probíhajícími v rodinném systému může zahrnovat několik generací předků. Spočívají v něm příčiny nemocí, zdraví, úmrtí v mladém věku nebo dlouhověkosti. Nejsilnější a nejpevnější pouto existuje uvnitř rodinného systému, tedy mezi členy jedné rodiny. Pouto mezi rodinnými příslušníky je velmi silné, i když lidé žijí daleko od sebe a z určitého důvodu spolu nekomunikují. Nevyřešené konflikty či úkoly předchozích generací dědí potomci.

Všechny základní a důležité věci pocházejí z rodiny.

Problémy, konflikty, bolest, závislost i nemoc mají původ v rodině. Láska, porozumění, laskavost a úcta rovněž vznikají v rodině. Dědíme nejen barvu vlasů, očí, chůzi či gesta, ale i přesvědčení, hodnoty, názory a rozpory, jež panují v našem rodinném systému. Jsme loajální vůči své rodině a svému rodu, což znamená, že máme právo patřit ke své rodině pouze tehdy, pokud jsme stejní jako naši předkové. Naplnění potřeby náležitosti představuje nejvyšší uspokojení. Aniž by si to dítě uvědomovalo, bojí se, že tento pocit sounáležitosti ztratí, a tak nevědomě opakuje podle rodinného vzoru nejen pravidla a zásady chování, ale také v sobě nese protiklady a konflikty, které vyvolávají v lidském těle a psychice onemocnění.

V rodové duši (neboli rodovém poli) se současně nachází minulost, přítomnost i budoucnost. Jsou v ní předci z mnoha generací, jejich osudy, jejich bolest i radost zároveň. V rodové duši, k níž patříme, jsou spolu s námi přítomní naši žijící a zesnulí příbuzní, ale také ti, o kterých nic nevíme. Všechny nás spojuje příslušnost k našemu rodu. V životě se řídíme rodinnými vztahy, aniž bychom si je uvědomovali. Rodové pole obsahuje problém, úkol, zdroje a řešení.

Vztah s rodinným systémem není jen genetické spojení.

Příčiny mnoha onemocnění se vysvětlují genetickými faktory, ale u některých nemocí je vliv dědičnosti velmi pochybný.

Genetická příčina onemocnění nevysvětluje jeden důležitý faktor. Genetické markery se samozřejmě u daného onemocnění vyskytují v několika generacích, ale geny nefungují trvale. Genové regulátory některé geny zapínají a jiné vypínají v různých buňkách. Co aktivuje gen, který spouští proces onemocnění v lidském organismu? Co stojí za genovou regulací a v čem spočívá?

Náš psychický stav závisí na tom, jak vnímáme v životě události, jak reagujeme v mnoha životních situacích, ale

záleží také na získaných a nezpracovaných psychických traumatech nebo vzpomínkách. Odkud pochází vnímání reality člověkem? Z jeho rodinného systému. Rodové pole při narození člověka určuje, co si vezme od svých předků, ale také jaký úkol bude plnit, jaké emocionální zážitky ho budou znepokojovaly, jaký gen bude zapnutý, aktivovaný a jaké nemoci bude člověk čelit.

Informace se přenášejí na energetické úrovni rodového pole, na úrovních duše a nevědomí. Jedná se o banku, v níž je vše zaznamenáno, je to úložiště mnoha rodinných konfliktů, tajemství i osudů. I když si potomci nedokážou vybavit žádné vzpomínky, informace existují.

Rodinný systém má dva typy členů. Někteří podporují a zachovávají jeho strukturu, přispívají k jeho přežití, zatímco jiní jej svou nemocí, závislostí, určitým jednáním nebo problematickým chováním narušují a vnášejí do něho zmatek, chaos a bolest. První se snaží ty druhé kontrolovat, přivést je k rozumu, na správnou cestu, vyléčit je a zachránit, ti jim ale často i nadále způsobují trápení. Ukazují, že jejich kontrola je iluze, je zbytečná. Druzí jsou ti, kteří jsou spojení s něčím závažným v rodu a nevědomě svým spojením s rodem naznačují cestu smíření v rodinném systému. Smíření by mělo nastat nejen v jejich duších, ale i v duších členů celé jejich rodiny. Uslyší je všichni? Častěji ne, a tak se stejné problémy opakují v dalších generacích. Témata a tajemství hledají usmíření. Lidé často nesou svůj kříž, ale jejich osud má svou důstojnost, protože jejich život představuje kompenzaci, kterou vyžaduje rodinný systém za toho, kdo je vyloučený. Každý, kdo je nemocný nebo závislý, ve skutečnosti ponouká celý systém k hledání nových řešení, k přijetí vyloučeného člena do systému, a tak přispívá k růstu a rozvoji celého systému.

Setkání s vážnou nemocí vždy představuje traumatizující situaci. Život člověka už nikdy nebude jako dřív, probíhají v něm určité změny, ať už si to uvědomuje, nebo ne.

Mění se jeho chování, pocity i názory. Někdy jsou změny tak velké, že se zdá, jako by dospěl k určitému osvícení či objevu. Poté se může změnit druh jeho činnosti, partnerské vztahy a objevují se tvůrčí schopnosti. V životě dochází k prudkému obratu v zaměření činnosti. V situacích spojených s uzdravením, s nástupem remise [vymizení příznaků a projevů nemoci] je velmi důležité poděkovat Bohu nebo vyšším silám (podle toho, kdo v co věří) za uzdravení a poklonit se nemoci. I když se nám zdá, že změny nejsou tak velké a žádoucí nebo by bylo lepší, kdyby nemoc vůbec neexistovala, přesto je možné, že právě nemoc obrátila život člověka opačným směrem, než je smrt.

Onemocnění a příznaky představují pokus těla nebo psychiky vyrovnat se s těžkostí, jež pochází z rodinného

systému. Nemoc či symptom vždy souvisí s traumatem, a to buď s osobním, nebo pocházejícím ze systému. Každá nemoc či systém mají skrytý význam, jež není nutné pochopit, ale vycítit. Kam vede člověka? Co se ve skutečnosti skrývá za nemocí nebo symptomy? Závislost, onkologická nádorová onemocnění, autoimunitní nemoci, duševní choroby – to vše představuje kompenzaci, ochranu, způsob přežití v přítomnosti s tím, co působí na člověka z jeho systému a rodu.

Co v rodinném poli ovlivňuje vznik onemocnění? Zprv je to určitá předurčenost. Lidé tomu obvykle říkají osud, ale osud neznamená nevyhnutelný zlý úděl. Ne, osud je to, co si člověk bere od svého rodu. Je to předurčení a úkol, který jsme převzali od otce a matky, od dědečků a babiček, od pradědečků a prababiček a neseme bez ohledu na to, jací byli. Mnoho událostí má vliv na náš osud. Vyloučený je každý, s kým se zacházelo nespravedlivě. Jsou to lidé, na které se zapomnělo, oběti, vrazi, násilníci, zesnulí – všichni, kteří žili nebo žijí v přítomnosti, se stávají naším osudem. Všechno, co se stalo v rodu, je pro nás důležité, i když o mnoha událostech nevíme. Náš život je propletený osudy předků. Každý osud člověka a jeho předků má právo na úctu. Máme v sobě tuto úctu? Ne, dokud si budeme stěžovat na rodiče, partnera nebo na děti. Dokud se zlobíme, urážíme se a stěžujeme si, není v nás žádný respekt. Nevážíme si ani jejich, ani svého osudu. Může někdo, kdo si stěžuje, něco změnit nebo získat pomoc? Ne.

Řády duše

*Nemoc upozorňuje na úkol,
na to, kam proudí moje láska.*

Možná to něco znamená?

Možná je cesta lásky jiná?

Nemoc, řešení a léčení –

pro celou rodinu požehnání!

Vrátit s láskou, co je vyloučeno,

avšak není každému dáno!

Na základě řádů duše popsaných německým psychoterapeutem Bertem Hellingerem je možné vysledovat principy původu nemocí v rodinném systému člověka.

První základní řád zní: Každý v systému, živý nebo zemřelý, má stejné právo na příslušnost. Pokud je jeden člen ze systému vyloučen, například kvůli morálnímu hodnocení, že je darebák, opilec nebo má nemanželské dítě, následky odepření práva na sounáležitost s daným systémem jsou stejné bez ohledu na to, čím se rodinný příslušník konkrétně provinil.

Druhý základní řád říká, že je-li některému z členů rodiny

odepřeno právo na příslušnost, pak se řád obnoví tak, že vyloučeného někdo z rodiny zastoupí. Zpravidla mladší nahradí za účelem kompenzace staršího, jenž byl vyloučený. Mladší prožívá stejné utrpení jako starší, napodobuje jeho osud, aniž by si to uvědomoval, a tak systém musí znovu čelit boji mezi dobrem a zlem.

Dva základní řády duše představují rovnocenné právo na příslušnost a náhradu za odepření této sounáležitosti.

Třetí základní řád vyžaduje, aby ti, kteří patřili do systému dříve, měli přednost před těmi, kteří se stali členy rodiny později. Svědomí rodiny a rodinná duše dohlíží na to, aby se respektovala přednost starších, v opačném případě dochází k porušení pořadí v systému rodiny a mladší se obětují za účelem kompenzace. Pokud se nenarušuje tato posloupnost a přednost starších se dodržuje, mladší jsou zproštěni opakování.

Řády duše ovlivňují život člověka, jeho osud. Působí na lidské tělo a také mají vliv na vznik onemocnění. Řády duše jsou důležité pro obnovu zdraví nejen těla, ale i ducha a duše.

V mnoha částech knihy budou uvedené příklady, jak se porušení řádů duše projevuje na lidském zdraví. Vedou nemocného ke smíření, a pokud k němu dojde, pak se život člověka změní.

Koho představují vyloučení? Vyloučený člen rodiny je pro rodinný systém ztracený. Každý, kdo zemřel, je pro rodinný systém ztracený. Všechny ztracené musí někdo nahradit. Přestože nejsou fyzicky přítomní, spojení s nimi nezaniklo. Mrtví i vyloučení jsou stále součástí systému.

Proč je někdo vyloučený? Jestliže člověk zemře, musíme se s ním rozloučit, ale zesnulý neznamena vyloučený. Jsme nuceni vyloučit toho, kdo ohrožuje naše blaho nebo život, jehož chování nám škodí a je v rozporu s našimi představami a přesvědčením o tom, co je dobré, správné a bezpečné. Mezi vyloučené patří lidé, jimž bylo odepřeno právo na příslušnost, byli odsouzení a přerušil se s nimi veškerý kontakt.

V očích ostatních členů rodiny byli špatní a nedůstojní.

Kdo jsou tito vyloučení? Možná je to jeden z předků, jenž žil před několika generacemi. Může to být předčasně zesnulý otec nebo matka. Možná jsou to rodiče, kteří dali dítě k adopci. Může to být dědeček alkoholik či někdo jiný, na koho se zapomělo a o jeho existenci nemáme ani tušení. Avšak všichni tito vyloučení se nacházejí v rodovém poli a ovlivňují osud člověka. Rodové pole podléhá vlastním zákonům, a tudíž vyžaduje obnovení jejich příslušnosti k rodu a hierarchie. Nikoho nelze odstranit, neboť každý musí být na svém místě. Nemoc, závislost, nevhodné chování nebo potíže nutí celou rodinu, aby se podívala na vyloučeného a spojila, co kdysi někdo rozdělil. Tento úkol pochází ze systému,

možná vznikl prostřednictvím několika minulých generací, což nelze změnit pouze podle přání. Co probíhá v rodinném systému, jestliže někdo předčasně zemře? Předčasná smrt jednoho z členů rodiny vyvolává pocit smutku z nenahraditelné ztráty, touhu vrátit ho zpět a znovu se s ním setkat. Toto břemeno, setkání se zesnulým, přebírá někdo ze systému, obvykle z mladší generace. Jak se s ním může spojit? Pouze tak, že sám zemře. Děti prostřednictvím svých nemocí, nehod nebo sebevražd mohou přebírat bolest a touhu po spojení se zesnulým. V dospělosti si svou touhu po smrti nemusí ani uvědomovat, protože je nevědomá, ale přesto ji cítí. Poté, co si člověk při návštěvě psychoterapeuta uvědomí tuto touhu po smrti a vidí, jaké břemeno nesl celý život, s úlevou si oddychne. Nezlomné pouto s rodinou a hluboká láska vnitřního dítěte spouští sebezničující mechanismus. Pokud v rodinném systému zemře bratr či sestra, pozůstalí se mohou cítit provinile, že nadále žijí. Mají pak snahu odejít za zesnulým, protože vnímají život jako něco nezaslouženého.